

**RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK**

**VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER**

**A R R E S T**

**nr. 228.870 van 22 oktober 2014**

**in de zaak A. 213.982/XIV-36.001**

In zake: Francine HARTS  
bijgestaan en vertegenwoordigd door  
advocaat Jeanne-Marie Hauspie  
kantoor houdend te 1030 Brussel  
Lacomblélaan 59-61  
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de POLITIEZONE 5344 SCHAARBEEK - EVERE -  
ST.-JOOST-TEN-NODE  
bijgestaan en vertegenwoordigd door  
advocaten Thomas Eyskens en Jens Mosselmans  
kantoor houdend te 1000 Brussel  
Bischoffsheimlaan 36  
bij wie woonplaats wordt gekozen

---

*I. Voorwerp van de vordering*

1. De vordering, ingesteld op 14 oktober 2014, strekt enerzijds tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van het politiecollege van 17 juli 2014 waarbij de aanvraag van verzoekster om verlenging van de dienstactiviteiten na de leeftijd van 65 jaar wordt geweigerd en anderzijds tot het opleggen van “een dwangsom van 250 € per dag in geval verzoekster niet in dienst zou worden gehouden vanaf 01/11/2014”.

*II. Verloop van de rechtspleging*

2. De verwerende partij heeft een nota en een administratief dossier ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 22 oktober 2014, om 11.00 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Jeanne-Marie Hauspie, die verschijnt voor verzoekster en advocaten Thomas Eyskens en Jens Mosselmans, die verschijnen voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Marijke Van Limbergen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

### *III. Feiten*

3. Verzoekster is sedert 1972 wijkagente in de politiezone 5344 Schaarbeek - Evere - Sint-Joost-ten-Node. Zij zou op 18 oktober 2013 op 65-jarige leeftijd op rust worden gesteld.

Een eerste aanvraag van verzoekster om in dienst te blijven na de wettelijke pensioenleeftijd wordt ingewilligd op 25 februari 2013, waardoor verzoekster de toelating krijgt om voor een periode van één jaar verder te werken na de leeftijd van 65 jaar.

Op 7 april 2014 dient verzoekster een tweede aanvraag in tot verlenging van haar dienstactiviteit.

Met een beslissing van 15 juli 2014 weigert het politiecollege om verzoeksters dienstactiviteit verder te verlengen met één jaar en wordt haar pensioendatum vastgelegd op 1 november 2014. Dit is de bestreden beslissing.

#### *IV. De schorsingsvoorwaarden*

4. Krachtens artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden en dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is die onverenigbaar is met de behandelingstermijn van de gewone vordering tot schorsing.

#### *Uiterst dringende noodzakelijkheid*

#### *Standpunt van verzoekster*

5. Verzoekster voert aan dat zij pas op 18 augustus 2014 via de diensten van de overheidspensioenen per fax kennis kreeg van de bestreden beslissing die inhoudt dat zij op 1 november 2014 verplicht op pensioen wordt gesteld. Zij heeft de politievakbond geraadpleegd waardoor zij zich echter niet gesteund voelde en die haar uiteindelijk op 25 september 2014 een procedure heeft afgeraden, zodat zij een eigen raadsman heeft genomen. Gelet op de normale duur van een procedure voor de Raad van State, zou een uitspraak niet meer tijdig kunnen volgen.

Een later vernietigingsarrest zal de voor verzoekster nadelige gevolgen van de bestreden beslissing niet kunnen voorkomen. Verzoekster wijst erop dat haar huidige inkomen van minstens 3.000 euro per maand zal dalen tot een pensioen van 1.900 euro per maand terwijl zij een hypothecaire lening met aflossingen van 2.127 euro per maand moet terugbetalen evenals verschillende

andere kredieten. Verzoeksters dochter en zus, die op hetzelfde adres zijn gedomicilieerd, zouden ieder 500 euro per maand bijdragen maar kunnen dat engagement door bepaalde omstandigheden niet nakomen.

### *Beoordeling*

6. De schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid houdt een ernstige verstoring in van het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad van State, herleidt de mogelijkheden tot onderzoek van de zaak tot een strikt minimum en beperkt in aanzienlijke mate de uitoefening van het recht van verdediging van de verwerende partij. De aanwending van die procedure moet dan ook zeer uitzonderlijk blijven.

De toepassing ervan kan alleen worden aanvaard indien de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen. Dit impliceert dat een verzoekende partij met de vereiste spoed en diligentie moet hebben opgetreden. Diligent optreden is vervat in de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid.

Aangenomen kan worden dat de diligentie waarmee een verzoekende partij tegen een haar grievende rechtshandeling opkomt met een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voortaan niet noodzakelijk is af te lezen uit het tijdsverloop tussen de kennisname van de bestreden handeling en het instellen van die vordering. De huidige regelgeving laat toe dat de schorsing “op elk moment” wordt gevorderd (artikel 17, § 2, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State) en de situatie is denkbaar dat een zaak door gewijzigde omstandigheden pas uiterst dringend wordt nàdat reeds eerder een annulatieberoep aanhangig werd gemaakt. Een verzoekende partij dient dus met passende voortvarendheid op te treden vanaf het ogenblik dat de uiterst dringende noodzakelijkheid ontstaat. Dit ogenblik moet niet - maar kan nog wel - samenvallen met het ogenblik waarop die verzoekende partij kennis van de bestreden rechtshandeling krijgt.

7. Verzoekster heeft naar eigen zeggen kennis gekregen van de bestreden beslissing op 18 augustus 2014. Zij kreeg op dat ogenblik kennis van het feit dat zij op 1 november 2014 op pensioen zou worden gesteld en zij moest zich op dat ogenblik dus ook bewust zijn van de gevolgen daarvan. Verzoekster kende dus van meet af aan de thans voor de uiterst dringende noodzakelijkheid ingeroepen omstandigheid, met name haar precare financiële situatie en de nakende datum van oppensioenstelling.

Verzoekster heeft haar vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid pas op 14 oktober 2014 ingesteld. Haar handelwijze om die vordering bijna twee volle maanden na de kennisname van de bestreden beslissing in te stellen, minder dan drie weken vooraleer zij effectief op pensioen zou moeten gaan en zonder dat zij enig nieuw element sedert de kennisname van de bestreden beslissing aanvoert, staat haaks op de aard van een schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid en vormt een negatie van het bestaan van de uiterst dringende noodzakelijkheid van de vordering. Het feit dat verzoeksters vakbond negatief zou staan tegenover een procedure vormt op zichzelf geen verantwoording voor verzoeksters talmende houding. In dit verband kan louter ten overvloede nog worden opgemerkt dat verzoekster zelfs na het voorgehouden ogenblik waarop de jurist van haar vakbond een negatief advies voor een procedure zou hebben gegeven, 25 september 2014, nog drie weken heeft gewacht alvorens de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te stellen.

Overigens verwijst verzoekster wel naar “de normale duur van een procedure voor de Raad van State” en haalt zij aan dat “een later tussen te komen vernietigingsarrest (...) de voor verzoekster nadelige gevolgen van de bestreden beslissing niet [zal] kunnen voorkomen”, doch zij maakt daarmee geenszins aannemelijk dat ook een schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zou komen.

8. Uit wat voorafgaat volgt dat verzoekster niet met de vereiste spoed is opgetreden. Het bestaan van de uiterst dringende noodzakelijkheid van de vordering is niet aangetoond.

Hieruit volgt dat niet voldaan is aan één van de bij artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing te kunnen bevelen.

#### *V. Dwangsom*

9. Gelet op het verwerpen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient ook de accessoire vordering tot het opleggen van een dwangsom te worden verworpen. Een dwangsom kan krachtens artikel 17, § 8, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State immers niet worden opgelegd bij een verwerping van de vordering tot schorsing of van de vordering tot het opleggen van voorlopige maatregelen.

#### *VI. Kosten*

10. De verwerende partij vraagt dat verzoekster zou worden veroordeeld tot betaling van een rechtsplegingsvergoeding van 168 euro, zijnde 140 euro verhoogd met 20% omwille van de aard van de procedure.

11. Verzoekster heeft evenwel reeds de nietigverklaring van de bestreden beslissing gevraagd, zodat over de kosten uitspraak wordt gedaan in het bestreden arrest.

### **BESLISSING**

**De Raad van State verwerpt de vordering.**

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van tweeëntwintig oktober tweeduizend veertien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

|                 |                      |
|-----------------|----------------------|
| Carlo Adams,    | wnd kamervoorzitter, |
|                 | staatsraad,          |
| bijgestaan door |                      |
| Nick Hollevoet, | toegevoegd griffier. |

**De griffier**

**De voorzitter**

**Nick Hollevoet**

**Carlo Adams**